

ΕΝΑ ΚΕΡΙ ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ

Γράφει ο Μακαρ. Πατριάρχης Αλεξανδρείας Θεόδωρος Β΄

Σεπτέ Γέροντα,

σήμερα, κατά την ημέρα που η Εκκλησία μας πανηγυρίζει τη μνήμη του αγίου Παρθενίου Επισκόπου Λαμψάκου, είναι η ημέρα κατά την οποία τιμούσαμε την ονομαστική σου εορτή.

Σαν σήμερα, όταν ως Επίσκοπος Κυρήνης και πνευματικό σου παιδί, ιερουργούσα το Μυστήριο του Χριστού, την θεία Λειτουργία στο όνομά σου, σεμνά και ταπεινά, όπως μας είχες διδάξει έργω και λόγω, θυμάμαι, έλαμπε από χαρά το πρόσωπό σου, παίρνοντας χάρη από την ταπεινοφροσύνη και τη σεμνότητά σου. Έλαμπε, σαν λιγνό αγιοκέρι, που ιλαρά φεγγοβολά, μπροστά στις σιωπηλές και κάτισχνες μορφές των Αλεξανδρινών Αγίων και Πατέρων της Ερήμου.

Νοσταλγικά, φέρνω στο νου μου ιερές ενθυμίσεις και εμπειρίες ζωής, αναμνήσεις και θύμισες βαθεία χαραγμένες στη σκέψη, κρατώντας πάντοτε αναμμένο τον πυρσό της ευγνωμοσύνης, για όσα μας δίδαξες, για όσα μας προσέφερες, που δε μετριοούνται με μέτρα ανθρώπινα και επίγεια.

Υπήρξες πανθομολογούμενα, σπάνιος, μοναδικός και ανεπανάληπτος άνθρωπος, ως προς την αξιοσύνη και τα χαρίσματα με τα οποία σε είχε προικίσει ο Θεός. Ειρηνικός και ειρηνοποιός. Μέγας στοχαστής και οραματιστής, μιας Εκκλησίας ζωντανής, όχι εκ του κόσμου, αλλά ανοικτής στον κόσμο, για τον κόσμο. Προοδευτικής και ταυτόχρονα παραδοσιακής, έτοιμης να διαλεχθεί με το διαφορετικό, να δώσει τα χέρια στον ξένο, στον αλλόθρησκο. Να προσφέρει ως βάλαμο την γλώσσα της Αλήθειας «εις πάντα τά ἔθνη», υπακούοντας στην διαχρονική Της αποστολή. Μιας Εκκλησίας όχι συντηρητικής, που δεν μπορεί ν' ανταποκριθεί στις προκλήσεις των καιρών ή ν' ακούσει τη γλώσσα του σήμερα, επαναπαυμένης στην αυτάρκεια ενός «ασφαλούς» παρελθόντος ή μιας ένδοξης ιστορίας.

Αρνήθηκες το πρότυπο που επιθυμεί την Εκκλησία αυστηρά περιορισμένη στους τοίχους των Ναών, μόνο να θυμιάζει και να ψάλλει τα αποτυπώματα σιωπηρών Αγίων. Γι' αυτό, «ξεκρέμασες» τους Αγίους από τα αριστοτεχνικά προσκυνητάρια και τα ιστορικά τέμπλα, κάνοντάς τους συνομιλητές, συγκυρηναίους και συνοδοιπόρους, όλων εκείνων που διψούν για την Αλήθεια και το Φως, στην αχανή Αφρική, στην Ήπειρο του Μέλλοντος.

Σήμερα, είκοσι και τρία έτη από την στιγμή που η Κυρά «Χοζοβιώτισσα» δέχθηκε τη μακαρία ψυχή σου, αναλογιζόμενος το μέγεθος και την αξία της προσφοράς σου, αντί για κερι, στη μνήμη σου, θα παραθέσω απόσπασμα από άρθρο που γράφτηκε στην Καθημερινή, το 1996, από τον αείμνηστο σπουδαίο δημοσιογράφο Σπύρου Αλεξίου, αντλώντας το από το βιβλίο που ετοιμάζεται «Τάδε έφη Παρθένιος», το οποίο σκιαγραφεί τον Πατριάρχη των Διαλόγων και της Ενότητας:

«Μεγάλες εκκλησιαστικές μορφές όπως ο Πατριάρχης Αλεξανδρείας Παρθένιος δεν περνάνε εύκολα από τον χώρο της παγκόσμιας ορθοδοξίας. Σήμερα ανεπιφύλακτα μπορούμε να πούμε πως ήταν ο πιο μελετημένος και έμπειρος ηγέτης, με σπουδαία παρουσία σε όλους της εκκλησιαστικούς διαλόγους.

Ευχάριστος και θετικός συνομιλητής με όλους, χωρίς μικρότητες και μεμψιμοιρίες, είχε πάντα “προ οφθαλμών” το γενικότερο συμφέρον της Εκκλησίας, πέρα από φανατίστικους επηρεασμούς και κακότητα, όπως έχουν συνήθως οι πιο πολλοί από τους έχοντες την ευθύνη ενός διαλόγου, υπεύθυνου και χρήσιμου... Και πράγματι, αυτό το ταλέντο και όχι κάποια, μόνο προσωπική γοητεία αλλά κυρίως ο πλούτος των γνώσεών του, ιστορικών, δογματικών, εκκλησιολογικών, ανάγκαζε τους αντίθετους να υποχωρούν και να αποδέχονται τη γενική γραμμή της Ορθοδοξίας.

Είναι μεγάλος για την Εκκλησία μας ο Πατριάρχης Παρθένιος! Και τον λέμε έτσι, με πλήρη επίγνωση της σημασίας της λέξεως, γιατί μόνον ως μεγάλος συμπεριφέρθηκε στη μακρά εκκλησιαστική του ιστορία. Δεν υπήρξε ποτέ μικρός ή κακός. Αγάπησε ιδιαίτερα την Αφρική, στην οποία πάντοτε υπηρετούσε. Ίδρυσε την Ορθόδοξη Ιεραποστολή στην Κένυα και στην Ουγκάντα, με τον ποιό κατάλληλο και ειδικό γαι την περίπτωση, Αρχιεπίσκοπο τώρα Αλβανίας, Αναστάσιο... Αγwonίστηκε για την Ομογένεια της Αιγύπτου και των άλλων Αφρικανικών χωρών, με ουσιαστική και θετική προσφορά, για να μπορέσει να κρατηθεί εκεί, έστω όσος κρατηθεί, ελληνισμός, που είναι ζωντανή πηγή την Εκκλησίας μας στη μαύρη ήπειρο.»

Αυτός ήσουν αείμνηστε Σεπτέ Γέροντα! Γι' αυτό, θα ζεις πάντα στις καρδιές μας και τα οράματά σου θα εμπνέουν και θα φωτίζουν τους δρόμους της ζωής μας. Αιωνία σου η μνήμη! Ας έχουμε την ευχή σου, κι όπως χαρακτηριστικά έλεγες: «Όλα τα καλά του Θεού!».

Υ.Γ.: Θέλω να ευχαριστήσω, τον Σεβασμ. Γέροντα Μητροπολίτη Ναϊρόμπι κ.Μακάριο, καθώς και τον Σεβασμ. Μητροπολίτη Γουινέας κ.Γεώργιο, οι οποίοι αφιέρωσαν Ναούς στο Ναϊρόμπι και στο Κονακρύ, στον Άγιο Παρθένιο Επίσκοπο Λαμψάκου, προς τιμή του Πατριάρχου κυρού Παρθενίου. Επίσης, θερμές ευχαριστίες αρμόζουν, στον Σεβασμ. Ζιμπάμπουε και Αγκόλας κ.Σεραφεΐμ, ο οποίος δεν παραλείπει ποτέ, σε όλα τα διεθνή φόρα, να αναφέρεται με μεγάλο σεβασμό στο μεγάλο Πατριάρχη Παρθένιο, παρουσιάζοντας τις γραμμές που εκείνος χάραξε.